

II. díl: Hrozivé útoky

1. Fanatická fanyнка

„Jonáš Rys! Kdo je víc? Jonáš Rys! Kdo je víc?“

„Hele, máma zase cvičí hlasivky, co?“ dobíral si Jonáše Karfiol, když se rozcvičovali před začátkem zápasu proti Jiskře.

Paní Rysová stála u postranní čáry, mávala šálou v barvách Anděla a mohla si vykřičet hlasivky.

Jonáš si povzdechl. „Ani mi nemluv! Je trapná. Někdy si přeju, aby byla jako naše Karla.“

Poblíž křepčící matky seděla na zemi Jonášova mladší sestra Karla. Jako obvykle byla začtená do knihy o internátních školách a půlnočních hodech.

„Chceš říct, že ji fotbal vůbec nezajímá?“ domyslel si Karfiol.

„Ne,“ odpověděl Jonáš. „Ani trochu.“

Zato paní Rysová vydala za tučet příznivců. Od úvodního hvizdu to nemohlo nikomu ujít. Protože do té doby se – stejně jako hráči Anděla – teprve rozcvičovala.

„Jonáši, do toho! Jonáši, do toho!“ povzbuzovala, když brankář Jiskry s námahou chytil Jonášovu střelu z dálky.

„Jonáš je náš! Jonáš je náš!“ prozpěvovala, když její syn vyskočil na Míšův rohový kop a jeho hlavička se otřela o břevno.

Pak obehral tři obránce a slalom zakončil střelou těsně vedle. Matka skandovala: „MY CHCEME GÓL! MA CHCEME GÓL!“

Čeho je moc, toho je příliš. Při nejbližší příležitosti, když se házel aut, Jonáš přiběhl k lajně.

„Mami, buď zticha!“ okřikl ji. Ale zbytečně plýtvat dechem. Deset minut před přestávkou po sólovém průniku vypálil do růžku, a Anděl vedl 1:0. Paní Rysová byla radostí bez sebe.

„Jóóóóó! Góóóóó! Góóóóó!“ hulákala a skákala a pak vběhla na hřiště, dala Jonášovi velikánskou pusku na čelo a zařvala: „To je moje dítě!“

Všichni hráči okolo se řehtali. Konečně se z matčina objetí vyprostil a vracel se za půlicí čáru.

Radana se na něj křenila a olízla si ruku. „Počkej, setru ti tu rtěnku. Růžová k barvám Anděla nejde.“

Jonáš byl hanbou červený až za ušima. Nejde? V tu chvíli litoval, že nejde máma – někam pryč.

Jeho nevyslovené přání vyslyšela až těsně před poločasem. Jakmile skandování utichlo, podíval se s nadějí k pomezní čáře. Spolkla snad máma mouchu nebo co?

Ne, to ne. Mířila k otlučenému starému obytnému přívěsu, který stál ve vzdáleném koutě stadionku Anděla. Karla, nyní bez knihy, jí byla v patách.

Trenér Roubal ten přívěs získal před několika lety. Jako farář v kostele Sv. Judy mu jej nabídl jeden z jeho farníků. Většina lidí by tu starou kraksnu odmítla, ale Velebníček ne. Nechal ji natřít klubovými barvami a udělat z ní pojízdný stánek s občerstvením.

Přestože a často mluvil o tom, že přívěs nahradí něčí novějším, pořád tam zůstal a byl v provozu. Rodiče v něm o přestávkách na střídačku prodávali divákům nápoje a sladkosti. Dnes byla řada na paní Rysové.

„Takhle se mi to líbí,“ pochválil své svěřence trenér, když se o poločase shromáždili po straně hřiště. „Všichni hrajete dobře. Není někdo zraněn?“

„Mě bolí levý ucho,“ stěžoval si pravý obránce Bazza zamračeně.

Trenér se zatvářil starostlivě. „Co s ním máš?“

„Mám ho blízko u Jonášovy mámy,“ smál se. „Ale teď už to bude dobrý. Ve druhý půli budu hrát na vopačný straně.“

„Dík z upozornění,“ ozval se Taras, obránce hrající na levé straně, a stáhl si turban přes uši. „Málem jsem zapomněl, že budu běhat kolem ní.“

Jonášovi bylo trapně. Co by za to dal, kdyby byl ve druhém poločase klid. Ale bylo to beznadějně. Přinejlepším bude ticho úvodních pět minut, než matka v přívěsu uklidí a zavře ho. Snad by toho mohl využít a vstřelit další gól, dokud se ještě nebude dívat.

Jenže po jeho oslnivém výkonu v prvním poločase dal trenér Jiskry svým hráčům jistě pokyn, aby ho pečlivě střežili. Takže když mu dal Leoš krátce po zahájení druhé půle nádhernou přihrávku mezi obránci, brankář Jiskry byl ve střehu.

Pohotově vyběhl z branky a byl u míče o zlomek vteřiny dřív než Jonáš. Ten již nestihl zastavit, přeletěl přes brankářovo tělo a přistál na zemi.

„Faul! Penalta!“ ozval se okamžitě vysoký hlas. Jonáš se podíval směrem, odkud k němu dolehl. Byla to jeho máma. Řítla se od přívěsu. Za ní se loudala Karla zpátky ke své knize, v jedné ruce čokoládu, v druhé láhev limonády.

Zkušený rozhodčí však jednoznačně zavrtěl hlavou. „Žádný faul. Čistý zákrok brankáře. Hraj dál!“

Gólman nakopl balon dopředu. Avšak Jonáš zůstal ležet. Sáh si na kotník.

Sotva to matka zahlédla, rozeřvala se na plné pecky. „Sudí, můj chlapec je zraněný. Přerušete hru!“

Rozhodčí si Jonáše pozorně prohlédl a zjevně uklidněný od něj běžel pryč.

To bylo na paní Rysovou příliš. Jak rozhodčí utíkal k místu, kde se nacházel míč, vypravila se za ním na hřiště.

„Řekla jsem, abyste hru přerušil!“ pištěla mu do ucha. „Můj hoch je zraněný. Co když má zlomenou nohu?“ Nato chňapla po jeho pískalce, div ho přitom neuškrtila provázkem, a strčila si ji do pusy.

Fíííííííííííííí!

Hru tím okamžitě zastavila. Šokovaného sudího si přestala všimnout a pospíchala do šestnáctky. Jonáš tam nařikal a držel se za hlavu.

„Jonášku!“ volala na něj. „Pověz mamince: copak tě bolí? Chceš, abych zavolala sanitku?“

„Ne!“ vykřikl. „Vůbec nic mě nebolí.“

„Nebolí? Tak... tak proč tady dřepíš na zemi?“

„Protože když jsem upadl přes gólmána, tak se mi vyzula kopačka. Jenom jsem ji nazouval.“

2.

Někdo shání mámu

Cesta domů probíhala v tichosti. Po matčině výstupu se Jonášovi vůbec nedařilo a Anděl nakonec se štěstím vyhrál 1:0.

„Mně to povídej,“ odsekl Jonáš.

Paní Rysová otevřela přední vchod a chvatně vešla dovnitř. „Tos nemohl zamávat kopačkou nebo tak něco? Cokoliv, abych poznala, že nejsi vážně zraněný. Takhle jsem ze sebe udělala blázna.“ Zachvěla se. „Bůh ví, co si o mně ten rozhodčí musí myslet.“

„Mami, všichni vědí, co si o tobě myslí,“ bručel Jonáš. „Ukázal ti červenou kartu. Vyloučil tě.“

Plácl sebou do křesla. Taková ostuda! Vyloučit mámu! Kdyby seto stalo jemu, vysloužil by si tím zákaz startu nejméně v jednom utkání...

Zákaz? Jonáš o tom začal přemýšlet. Může za to být matka potrestána? Když na ni rozhodčí mával červenou kartou, rozhodně povídal něco o tom, že ji dá do zápisu.

Myšlenka, že by máma nesměla na příští zápas, ho velice zaujala. Ostatně po tom, co se přihodilo, by mohla mít stejný pocit.

„Ehm... počítám, že příští tejdén na fotbal nepudeš. Po tom, co se stalo...“

Paní Rysová si odfrkla. „Cože? Myslíš, že se nechám odradit takovým hloupým nedorozuměním jako dnes? Nikdy! Chodit na tvé zápasy je pro nás zábava, že, Karlo?“

Jonášova sestra, kolem pusy stále ještě upatlaná od čokolády, zvedla hlavu od knihy. „Úžasná zábava,“ přisvědčila k jeho velkému překvapení.

Zkroušeně se šoural nahoru do svého pokoje. Jak to tak vypadalo, jediné, co by matce zabránilo jít na fotbal, by byl úřední zákaz vyjádřený v dopise od předsedy komise žákovských rozhodčích.

Úřední dopis? Třeba by ho mohl napsat na počítači ve škole. Ne, to nebyl dobrý nápad. Aby vypadal věrohodně, musel by k tomu mít papír s hlavičkou fotbalového svazu.

Vzdychl a podíval se z okna ložnice. Vtom se zaradoval, neboť mu zrak utkvěl na telefonní budce před domem.

K telefonickému hovoru přece žádný hlavičkový papír nepotřebuje!

Počkal do pondělního večera. Sotva se zešeřilo, oznámil rodině: „Jdu nahoru dělat úkoly.“

V pokojíku přistrčil židli ke dveřím, aby zablokoval kliku, pak otevřel okno a vylezl ven. Po okapové rouře se rychle spustil dolů, přeskočil branku a v mžiku stál v telefonní budce.

Všechno klapalo. Připravil se, že bude mluvit hlubokým hlasem a představí se jako pan Burda, předseda komise žákovských rozhodčích. Řekne, že komise prozkoumala zápis rozhodčího o utkání a rozhodla, že jeho matka nesmí na příští zápas Anděla.

Vhodil do automatu minci a vytočil vlastní telefonní číslo. Telefon několik vteřin vyzváněl a potom se ozval dětský hlas:

„Haló! Tady Karla Rysová.“

Jonáš vzdychl. Místo matky to vzala sestra. „Tady Burda. Chci mluvit s mam... ehm, totiž můžu mluvit s tvou maminkou?“

„Ne.“

„Jak to, že ne?“ vybuchl, div nezapomněl změnit hlas.

„Není doma. Počkejte, zavolám staršího brášku.“

Jonáš zalapal po dechu. Staršího brášku? To myslela jeho! Hned jak se Karla odmlčela, vystřelil z budky, přeskočil branku, vyšplhal po okapové rouře a vlezl do ložnice. To už sestra bouchala na dveře.

„Telefon,“ oznamovala mu. „Někdo shání mámu.“

Prudce otevřel. „Tak proč jsi nezavolala ji?“

Na opačné straně odpočívadla vyšla z koupelny paní Rysová, zabalená do ručníku, ještě z ní kapala voda. „Chtěla jsem, aby mě nikdo nerušil, když jsem se šla koupat. Ale teď už jsem hotová, tak si ten telefon můžu vzít, ať je to, kdo chce.“

Zatímco scházela ze schodů a Karla hned za ní, Jonáš zabouchl dveře své ložnice, opět vylezl oknem, sjel po okapové rouře, přeskočil branku a vletěl do budky. Ještě než popadl sluchátko, uslyšel matčin nakřáplý hlas:

„Haló! Haló! Tady Rysová. Je tam někdo?“

Jonáš chňapl po sluchátku. „Ano,“ vyhrkl, zhluboka se nadechoval a najednou měl hlas jako dospělý. „Jmenuji se... he... Brumla... totiž... Burda. Jsem předseda... komise žákovských rozhodčích...“

„Pospěšte si, pane Burdo. Kvůli vám tady stojím v kaluži vody.“

Jonáš mluvil co nejrychleji, protože sotva popadal dech.

„Paní Rysová, právě se sešla naše komise. Sdělují vám tímto, že přísně posuzujeme útoky vůči našim rozhodčím. Proto jsme se rozhodli zakázat vám přítomnost na jednom utkání.“

Po krátké odmlce paní Rysová reagovala jednoduše: „Aha.“

„Nesmíte příští sobotu na zápas Anděla proti Letce,“ upřesnil, aby bylo jasno.

„Ach tak.“

„Ale na další utkání už smíte,“ dodal, protože vycítil, jak je zklamaná. „Na shledanou.“

Naposledy si zopakoval celou trasu. Ale tentokrát ani nemusel pospíchat.

Když scházel po schodech do obývacího pokoje, bylo zřejmé, že se maminka od skončení rozhovoru nehnula z místa. Stále ještě držela sluchátko a hleděla užasle.

„To volali z komise rozhodčích. Mám zákaz na jedno utkání.“

Jonáš se ze všech sil snažil vypadat udiveně. „Cože? To chceš říct, že se v sobotu nebudeš moct přijít dívat? To je smůla. Bez tebe a Karly to nebude ono.“

Karla najednou začala u okna kňourat. „To je hrozné. Já bych šla tuze ráda.“

„Ale já nesmím, drahoušku. A ty nejsi dost velká, abys mohla jít sama.“

„Už je mi skoro sedm,“ odsekla. „To je hrozně moc. V mých knihách dívky v tom věku chodí do internátní školy.“ A dupla si nožkou. „Já chci jít s Jonášem na fotbal.“

Jonáš čekal, že maminka ten nápad ihned zavrhne. Místo toho řekla: „No... myslím, že to není daleko... a po cestě není žádná křižovatka...“

„A Jonáš na mě bude dávat pozor,“ dodala honem Karla.

„Co?“ vykřikl Jonáš. „Nechci, aby ses na mě lepila.“

„Ale ano,“ rozhodla matka. „Zrovna jsi říkal, že to bez nás není ono. Když s tebou bude aspoň Karla, nebude to pro tebe tak zlé.“

Vlastně... s tebou může jít už zítra na trénink. Karlo, jestli bude všechno v pořádku, můžeš jít v sobotu na zápas. Co ty na to?"

Karla se roztomile usmála. „To je šíleně senzační. Vid', Jonáši?“
„Šíleně senzační?“ procedil mezi zuby. „Spíš senzačně šílený.“

UKRÁJKA